

na mrtvih dan brli nocoj v Tomaju
in bori . . . bori . . . trepetajo v gaju . . .

Kje v mesečini slavčki so, slavulje?
Nekdo spet siplje v noč srcá dragulje.

Jesen med kamni

Kostanji rdečerumeni, tihe lipe
smaragd zgubile so, prelepe krone.
Slonim ob pilu blažene Madone,
poslušam srca Njenega utripe.

Gospa prekrasna, dobra Mati božja,
med kamni temi v siva se okrožja

jesenska dvigam — in kot izven časa
oba samá sva s Sinom sredi Krasa.

Kras žari

Pozimi Kras žari srebrno sivo
in sonce z zlatim sijem ljubi drago,
kjer mah zelen je, potok zmrzel z žago,
kjer vrana črna gre čez pusto njivo.

A v jutru v rdečih kepah zmrzla slana
iskri se in oranžnega fazana

v borovju vidiš plavo plahutati.
V pepelu išče zubljev stara mati.

Božični večer

Od slane kraško polje je srebrno,
obrobljajo vasice temni bori,
ledena burja skozi veje ori,
ob kalu vidiš plaho, rdečo srno.

na mrtvih dan brli nocoj v Tomaju
in bori . . . bori . . . trepetajo v gaju . . .

Kje v mesečini slavčki so, slavulje?
Nekdo spet siplje v noč srcá dragulje.

Jesen med kamni

Kostanji rdečerumeni, tihe lipe
smaragd zgubile so, prelepe krone.
Slonim ob pilu blažene Madone,
poslušam srca Njenega utripe.

Gospa prekrasna, dobra Mati božja,
med kamni temi v siva se okrožja

jesenska dvigam — in kot izven časa
oba samá sva s Sinom sredi Krasa.

Kras žari

Pozimi Kras žari srebrno sivo
in sonce z zlatim sijem ljubi drago,
kjer mah zelen je, potok zmrzel z žago,
kjer vrana črna gre čez pusto njivo.

A v jutru v rdečih kepah zmrzla slana
iskri se in oranžnega fazana

v borovju vidiš plavo plahutati.
V pepelu išče zubljev stara mati.

Božični večer

Od slane kraško polje je srebrno,
obrobljajo vasice temni bori,
ledena burja skozi veje ori,
ob kalu vidiš plaho, rdečo srno.

Po gmajni plahutajo črni vrani
in zbirajo se tetrevi, fazani,

da Krista počaste . . . Obraz človeka
pa je temán kot lice tega veka.

Vida Taufer | Smrt na vasi

Prišla je črna smrt v našo vas.
Uboga žena je pred njo zaspala.
Leži na odru v praznjem oblačilu,
krog nje je vonj po cvetju in kadilu.
V življenju se je reva le jokala,
o mračni bedi tožil je njen glas.

Kropijo jo . . . in gručé žen in mož
stoje molché ob oknih njene sobe,
prinašajo ji zadnjikrat pozdrave,
si brišejo oči, strme v daljave . . .
Večerni soj zelenkaste svetlobe
se plazi čez široke vence rož.

Lončene sklede gledajo s polic.
Iz njih ne bodo rôke zajemále.
Nič več ne bodo ustne se sklonile,
leseni rožni venec poljubile.
Noge ne bodo več zvečer klečale.
Za vedno je ugasnil v prsih klic.

Pozabljen kmalu bo na njo spomin.
Na vrtu mrtvih večni sen bo spala.
Šumel bo gozd . . . orali bodo njive,
zavel bo veter čez oblake sive,
jesen bo z velim listjem trepetala,
a njej ne bo prinesla bolečin.